

יוסף חסדי ורחל

1603

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סוסיס וז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזה סוסיס ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"הרהורים על המיומנה"

הגאון רבי אברהם הכהן מספאקס זצ"ל, בספרו "יוסף אברהם", כותב דברים נחרצים שכדאי לשוב עליהם ולשננם.

המיומנה, כותב הוא, הונהג על ידי גדולי הדורות הראשונים, צדיקים וקדושים, כמועד של שיר ושבחה לבורא עולם, וחגוהו בקדושה ודברי תורה, שיר ושבחה הלל וזמרה. ועתה אומץ על ידי מתפרקים ומתפקרים, ורוח זרה נושבת בו, רוח עוועים של קלות ראש ופריקת עול ושילוח רסן, המגרשת את הקדושה והטהרה, למגנית לב שוחרי המסורת בטהרתה כצבינה המקורי והמקודש, בצניעות וכדת.

הכתוב אומר "אך את שבתותי תשמורו". וכלל בידנו: "אך" הוא לשון מיעוט. עליכם לשמור את שבתות ישראל וחגי ישראל, ולא לאמץ חגים נכריים וימי שבתון זרים. על אחת כמה וכמה, שלא להחליף את היוצרות, חלילה. כאותם הרומסים כל קודש, מחללים את השבתות והחגים – ומאמצים בקנאות את "חג" המיומנה, שאינו מן התורה ואף לא מדרבנן, ועוטרים לראשו את כתר המסורת והמורשת.

משל, למה הדבר דומה? לנערה שמתה עליה אמה. כמה דמעות שפכה, כמה צער הצטערה. בינתיים, נשא אביה אשה אחרת, והיתומה המסכנה השלימה עם המציאות. אך בראותה את האם החורגת עוטה את בגדי הנשף של אמה, ומתנאה בתכשיטיה, אזי נפתח מעיני הדמעות מחדש, והיא בוכה מאין הפוגות.

והנמשל, אמר רבי אברהם הכהן – אבוי לנו שנתמעטה הקדושה בארץ הקודש, שיש המחללים כל קודש. אבל שבעתיים רע וזר. כשהם "מאמצים" בדל של מסורת, ומעוותים את דמותה.

הבה נשוב לצביון המקורי של המיומנה, שמחה יהודית אמיתית בקרב המשפחות, בגדרי הצניעות היהודית הטהורה, כרוחם של אבותינו מדור דור.

מתפללים

חול המועד
ב' לעומר

שבת יז' ניסן ה-תשפ"ו
 פרשה: א. ויאמר משה
 ב. והקרבתם
 הפטרה: היתה עלי

הדלקת נרות - 18:41
 צאת השבת - 19:34
 ר"ת: 20:20

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:46

שמיני	חול המועד
עמוד השחר: 4:52	5:03
זמן טלית: 4:59	5:10
זריחה: 6:17	6:27
חצות: 12:43	12:45
מנחה גדולה: 13:16	13:17
שקיעה: 19:09	19:04

תפילות

לומר על הזולת כי הוא איש עני
 אין צורך על אדם כי הוא עני וחסר אמצעים. דבר זה יכול לגרום לו נזק או קשים, כגון אם ירצה לקנות באשראי ויסרבו לו בשל כך.
 מובן שדין זה תלוי במצבים שונים. לפעמים גורמים לאדם נזק דוקא כשאומרים עליו שהוא אינו עני. לדוגמה: האומר על נערך, המתפרנס מן הצדקה או מקבץ נדבות, שהוא אינו עני עלול לגרום בדבריו שאנשים ימנעו מלתמוך בו.

העלון לרפואת
 מנשה בן דוד וברוריה
 מרת אהודי זינה בת רחל
 ולע"ג תמי' ח' שלום בר עמחה ז"ל
 ממותי מרים בת רחל ע"ה
 הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"משפט צרור המרגליות" ג'

תפילות

המטיל הועמד על כף המאזניים, ועל פניו של מנשה עלה חיוך. "אדוני רואה?" העיר "המאזניים מלמדות כי מטיל הזהב שוקל אלף ומאתים גרם, ועוד חצי גרם".

"ומה בכך?" השיב הסולטן בבת שחוק, "המאזניים שלי נתברכו בנדיבות לב".

"נדיבי לב לקונה בהן" נענה מנשה, "ואכזרים למוכר בהן כי ביום אחד עלול הוא לצאת נקי מנכסיו".

"אמת דיברת" הסכים הסולטן, "אין תוחלת בחיי רמיה". את התכשיטים הכין מנשה במועד ולמותר לציין כי הוא הגיש לסולטן חשבון מדויק ומפורט, בכמה זהב השתמש וכמה נותר בידו. אולם הסולטן ביקש להעמיד את מנשה במבחן נוסף.

חודש ימים לאחר אותו מעשה הופיע בחנותו של מנשה איש בלתי מוכר, לבוש בגדים פשוטים, פניו מכוסות עד מחציתן ברעלה, ובידיו צרור מרגליות בשווי עצום ורב. "מה רצונך?" הרים אליו מנשה את עיניו, מעל שולחנו.

"למכור את צרור המרגליות הזה" נענה הזר, שלא היה אלא הסולטן והתיר את קישורי הצרור.

מנשה התבונן במרגליות, ולחילופין בפניו המכוסות של המוכר, ולפתע הדף את צרור המרגליות ונענע בראשו לשלילה.

"אינני מוכן לעשות עמך שום עסק בנוגע לצרור מרגליות זה" אמר בחדות.

"וכי למה?" לא הבין האיש.

"אינני מכיר אותך ואינני יודע מהיכן השגת את המרגליות הללו, שכל אחת מהן שוויה עצום ביותר", פתח מנשה, "ואם באמת אדם עשיר הנך, והמרגליות הללו שייכות לך הרי שאינך אלא פתי, כי גם אם נושים רבים לך, מדוע לך למכור את כל המרגליות הללו כאחת? והלא מרגלית אחת מהן תספיק לך כדי לפרוע את כל חובותיך".

"עשיר אני" חייג הסולטן את קולו, "אנא, קנה ממני את המרגליות, כי זקוק אני לכסף".

"לא אקנה ממך אלא רק מרגלית אחת או שתים" נענה מנשה, "וגם זאת רק בפני אחמד השופט הראשי של העיר. אפשר שהוא יכירך ויאשר את המכירה".

שעה קלה לאחר מכן היו השניים ישובים בלשכתו של אחמד השופט הראשי. הקונה, שטרם להסוות את זהותו, הביע את רצונו למכור את כל המרגליות שבידיו, ומנשה הביע את חששותיו מפני הבלתי ידוע.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "תפילות" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

צרכי החג למען משפחות נצרכות

כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם, להיות שותפים במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה תתקבל בברכה. יהי רצון שזכות המצוה תגן עליכם, ותוכו לכל מילי דמיטב אמן.
 מי שרוצה לתרום נא לפנות לפלפון... 050-5919251

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

תפילות

ספרות וחינוך

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

דיני בשר שנצלה בשבת באיסור שהייה

יד. אם הניח סמוך לכניסת השבת בין בשר בקר וצאן גדולים ובין בשר גדי או עוף בתוך תנור מכוסה, אלא שלא טח את פי התנור בטיט, ולא היה הבשר נוגע בגחלים, ובכניסת השבת עדיין לא נצלה הבשר כשיעור חצי צלייתו, אף על פי שאסור לעשות כן, וכמו שנתבאר לעיל (סעיף ג'), מכל מקום בדיעבד מותר לאכול בשר זה בשבת, ואפילו כשעשה כן במזיד.

ומכל מקום היינו דוקא כשהיה הבשר מנותח לנתחים, אבל אם לא היה מנותח לנתחים, אפילו היה בשר גדי או עוף, יש להחמיר שלא לאוכלו בשבת אפילו בדיעבד.

זו. למנהג האשכנזים אם הניח סמוך לכניסת השבת בשר גדי או עוף מנותחים לנתחים לצלותם מחוץ לתנור, או בתוך תנור פתוח, ואינם מונחים על גבי הגחלים ממש, אף על פי שבאותה שעה עדיין לא נצלו כשיעור חצי צלייתם, ואסור לעשות כן לכתחלה למנהגם, מכל מקום בדיעבד מותר לאכול בשר זה בשבת.

וכן למנהג הספרדים אם הניח סמוך לכניסת השבת בשר גדי או עוף מנותחים לנתחים בתוך תנור מכוסה, אלא שלא טח את פי התנור בטיט, והניחם על גבי הגחלים ממש, אף על פי שבאותה שעה עדיין לא נצלו כשיעור חצי צלייתם, ואסור לעשות כן לכתחלה למנהגם, מכל מקום בדיעבד מותר לאכול בשר זה בשבת.

וכן למנהג הספרדים אם הניח סמוך לכניסת השבת סמוך לגחלים בשר בקר וצאן גדולים, או בשר גדי או עוף שהם שלמים ואינם מנותחים לנתחים, ונצלה הבשר קודם לכן כשיעור חצי צלייתו, והיה הבשר מונח סמוך לגחלים ולא על גביהם, אף על פי שראוי להחמיר שלא לעשות כן, מכל מקום בדיעבד מותר לאכול בשר זה בשבת.

הרי זה מדהים, מרעיש: עם ישראל מצוי בשבי מצרים, עם עבדים נענים ומשועבדים, והקב"ה נגלה אליו להושיעו. המצרים מוכים מכה אחר מכה, ולכל בני ישראל זורח אור במושבותם. והרגע הגדול מגיע, המצרים מוכנים לשלח את העם, העם מוכן לצאת - אבל, רגע אחד, אי אפשר: הבטיחו הבטחה, ויש לממשה... אבל מה לעשות, והארון שקוע במעמקי הנילוס, במצולות הנהר? אז לא יוצאים, והקב"ה מחכה - עמוד האש כבר הולך - עוני הכבוד מוכנים - הר סיני ממתין - כל התרחישים ההיסטוריים - הכל מצפה בנשימה עצורה - ועם ישראל היה אומר לכולם: "מצטערים, מלה זו מלה. אנו נשארים כאן".

כמה יש לנו ללמוד מכאן, לשמור הבטחה. "את פתו לו".

כנגד ארבעה בנים דברה תורה. חכם, רשע, תם ושאינו יודע לשאול. השנים הראשונים, החכם והרשע, הם הקיצוניים - לטוב, ולרע. האור מול החושך, זה לעומת זה עשה האלוקים. אבל כבר אמרו חז"ל כי ראה הקב"ה את הצדיקים, והינם מועטים - וגם הרשעים לא רבים הם. הרשעים באמת, המושחתים עד היסוד, בזים לכל קודש ושונאים את החכמים.

ורוב העם? בעבר, נמנה רוב העם על "הבן התם", שאמנם אינו יודע - אבל מתעניין ורוצה לדעת. הבן השואל! "מה זאת?" כך היה רוב העם שואל שאלות ומצפה לתשובות, והרבנים היו מספקים אותן: בדרשות, בשיעורי תורה, בהלכות, מרוזים את הצמאון. אולם כיום, כה רבים הם שאינם יודעים לשאול: מליון ילדים יהודים שאינם יודעים לומר "שמע ישראל", לא יודעים כלל מה לשאול, לא מודעים כלל למורשת העשירה, למסורת האבות, לאור ולווהר, לשושלת בת שלושת אלפי השנים, עבורם, בעיקר, לקיים מה שנאמר: "ושאינו יודע לשאול" - את פתח לו.

"הא לוזמא עניי די אכלו אבהתנא"

מדוע מקדימים להכריז זאת? פירש מרן החיד"א ז"ל על פי דברי הגמרא, מעשה בר' יוחנן בן מתיא שאמר לבנו: צא ושכור לנו פועלים. הלך ופסק להם מזונות. כשבא אצל אביו, אמר לו: בני, אפילו אם אתה עושה להם סעודה כסעודת שלמה בשעת בשעת מלכותו, לא יצאת ידי חובתך עמהם, מדוע, שהם בני אברהם יצחק ויעקב, אלא, עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם: על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית בלבד,

וכאן, שהוא מזמין בליל התקדש החג לכל דכפין, ואינו נותן לפנייהם אלא לחם עוני - יחשבו חלילה שהוא מזלזל בבני מלכים, בני אברהם יצחק ויעקב, לכן הוא מקדים ואומר שזהו לחם העוני - זכר למה שאכלו אבותינו במצרים, ועל מנת כן אתם מזומנים לסעודה.

"כמעט נשארו במצרים"

היודעים אתם, שכמעט והפסדנו את ליל הסדר וחג הפסח? שכמעט והחמצנו את כל הגאולה. שיתכן, שהינו נשארים במצרים לעד, נשמע מפתיע, הלא כן? הלא המצרים הוכו בעשר מכות, וממש התחננו בפנינו שנצא, לא זו בלבד, אלא שהיינו מוכנים לתוהו: נעלינו ברגלינו, מתנינו חגורים, משארותינו על שכמינו ומקלינו בידינו... ובכל זאת, היינו נשארים - מרצונו, הלא כיצד?

פשוט מאוד: המצרים ידעו, שלפני פטירתו השביע יוסף הצדיק את בני ישראל, שעם בוא הגאולה יעלו את ארוננו עמם לארץ ישראל. מה עשו? שמו את ארוננו בתוך ארון עופרת, והטביעוהו ביאור, הלך משה על בינו, וכתב בקדושה ובטהרה קמיע רבי טס של זהב, והשליכו אל היאור - והארון צף ועלה. לקחו משה רבינו על שכמו, והיציאה ממצרים התאפשרה. כך כתבו חז"ל.

"מה למשל"

ספרות וחינוך

"ועכשיו קרבנו המקום" על השבח "וקרבנו מלכנו לעבודתך" המשיל ר' חיים פלגי זצ"ל את המשל הבא: דרגות שונות יש בעבודת המלך. משרתים לרוב יש לו וכל אחד עוסק בתחומו. יש משרתים המופקדים על משרתים מסוימים ואחרים, בדרגה גבוהה יותר, מופקדים עליהם. האחד - גנן בבוקתן המלך. השני - קיים באורחותיו. יש שמר סף ויש ממונה על המלחמה. רוב המשרתים כלל אינם זוכים לראות את פני המלך. אם המשרתים כך - על אחת כמה וכמה האזרחים וישיבי עיר הבירה ועוד פחות מהם - תושבי המחוזות המרוחקים. כולם, אמנם, משועבדים למלך, אבל רובם אינם יכולים להתקרב אליו. לא כך הקב"ה, מלך מלכי המלכים. מלוא כל הארץ כבודו והוא שבהר בני להיות עמו. וכולנו שויים. לכולנו תרי"ג מצוות העוורות לנו להתקרב אליו יתברך, ולגבי לימוד התורה אין הבדל בין בן כהן גדול לבין גר. לכן תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה לומר גם בתפילה: "וקרבנתנו מלכנו לעבודתך". לא כמלך בשר ודם מלך מלכי המלכים שקרב כל אדם מישראל לעבודתו יתברך.